

[Aksel Larsen.]

de eneste og ikke de første forudsætninger for at nå til det, man kalder den nødvendige balance i landets økonomi.

Det første og vigtigste turde være det danske erhvervslivs forhold og den danske økonomis forhold til den Danmark omgivende verden. Det er altså et spørgsmål om Danmarks udenrigshandel, dens veje og metoder, dens regulering eller ikke-regulering, Danmarks medlemsskab af den europæiske økonomiske samarbejdsorganisation, Danmarks stilling til liberaliseringen, den manglende valutakontrol, og dertil kommer spørgsmålet om de høje militæradgifter, som absolut ikke er indrepolitisk bestemt, men bestemt af Danmarks medlemsskab af Atlantpagten. Hvis man vil gå til ondets rod, er det her, man må begynde, og det må på forhånd virke noget besynderligt, at man vil begynde at forsøge at beklippe grenene under påskud af, at det skal føre til en grundlæggende forbedring af hele væksten.

Jeg erkender, at man hertil kan sige: det kan altså sammen være meget rigtigt; vi vil ikke diskutere det nu; men derfor kan man dog godt gøre noget på andre områder, f. eks. på de områder, der her er nævnt.

Jeg er ikke uimodtagelig for sådanne argumenter, men så synes jeg ikke, at man skulle sætte ind på det, om jeg så må sige, indreøkonomiske område, der er peget på i forslagsstillernes forslag til folketingsbeslutning; så skulle man interessere sig mere for priser og prisstigninger og årsagerne til prisstigningerne og gribe ind her.

Det er, ligesom priser og prisstigninger er sakrosankte, det er noget, der ikke må røres; man må ikke kigge på avancerne, man må ikke undersøge, om der tages urimelige priser, og medens man har så ondt af, at arbejderne får 10 øre mere i timen i løn, så er der ingen i de kredse, som har ondt af arbejderne tiøre, der synes, at der er det ringeste at bemærke til, at nogle ganske få finanshajer ved hjælp af en aktieemission henter 95 mill. kr. hjem i ren og skær netto-

gevinst. Det er da indlysende, at hvis man ved manipulationer i et enkelt aktieselskab eller et par stykker kan skaffe sig en nettogevinst på 95 mill. kr., som oven i købet er skattefri, så må disse penge, som repræsenterer værdier, være kommet et eller andet sted fra. Der må være nogen, der har betalt dem, og jeg tager ikke fejl, når jeg siger, at de naturligvis er betalt i det væsentlige af det danske folk. Derfor må man ikke tro, at det er rimeligt eller iøvrigt muligt at afvende misøren ad den vej, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og de øvrige forslagsstillere anviser; man skulle i stedet for give sig til at kigge på priserne og avancerne.

Det er imidlertid ikke det, forslagsstillerne vil. Når man skræller hele den kønne vatlignende indpakning af, bliver man klar over, at det, man er ude efter, er arbejdslønnen; der er intet som helst andet formål med tanken om denne udvalgsnedsættelse og arbejdet i dette udvalg, end at man vil se at finde ud af, hvordan man kan begrænse eller forhindre lønstigninger, subsidiært få lønningerne trykket ned. Det fremgår iøvrigt også af, at forslaget begrundes med lønstigningerne ved overenskomstafslutningen i 1954, og at man siger, at udvalget skal slutte sit arbejde inden udgangen af januar 1956, eller da skal det i hvert fald komme med det fornødne materiale til regering og folketing, så at regering og folketing er i stand til at træffe den rigtige beslutning på grundlag af dette materiale. Udgangen af januar måned 1956 — ja, det er aftenen før vi står midt i den nye overenskomst-situation, så der er ikke nogen som helst tvivl om, hvad hensigten er.

Så kan man have sin mening om, hvorvidt et udvalg, hvadenten det får den foreslåede eller en meget fyldigere sammensætning, er i stand til at mestre dette stykke arbejde. Jeg har også mine tvivl, fordi det er en kolossal arbejdsbyrde, man lægger på dets skuldre. Men det kan jo være, at forslagsstillerne selv eller i hvert fald andre, som måtte have indflydelse på udvalgets ar-